

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Duminica Floriilor

Icoana Intrării Domnului în Ierusalim

Mihai-Alex Otteanu

Duminica Intrării Domnului în Ierusalim este zugrăvită în numeroase icoane ortodoxe, marchează singurul moment din Sfânta Scriptură în care Hristos este aclamat ca Împărat de către mulțime.

Această scenă a Întâmpinării Domnului în orașul sfânt este consemnată de cei patru Sfinți Evangheliști.

Icoanele Intrării Domnului în Ierusalim se disting de obicei prin nota triumfală și festivă, care corespunde caracterului sărbătorii însăși, întrerupând austeritatea și interiorizarea Postului Mare și descoperindu-se ca o pregustare a bucuriei Paștelui.

Apostolii și mulțimea primitoare, unite într-o singură figură colectivă, cu Mântuitorul în mijlocul lor, dau compoziției un echilibru perfect. Caracterul static al mulțimii, pus în evidență de zidul vertical al cetății, de liniile curgătoare ale

muntelui și ale copacului repetând parcă mișcarea Domnului și a Apostolilor, cărora li se alătură, dau multă viață întregii compoziții.

Motivul principal al sărbătorii publice care a însoțit intrarea Domnului în Ierusalim a fost, după Evanghelia lui Ioan, învierea lui Lazăr, când „mulțime multă, care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim, a luat ramuri de finic și a ieșit întru întâmpinarea Lui” (Ioan 12,12-13). **Ramura de finic** este simbolul bucuriei și al sărbătorii. Iudeii o foloseau atunci când ieșeau în întâmpinarea celor de rang înalt; ca simbol al vitejiei, era oferită biruitorilor drept răsplată.

Așadar, mulțimea s-a adunat în fața porților cetății cu ramuri de finic în mâini, ca să-L primească pe Domnul, care venea călare pe asin, ca un Biruitor al morții. Mântuitorul este zugrăvit stând pe mănzul asinei (nu călare în mod obișnuit, ci cu amândouă picioarele în aceeași parte), cu capul întors fie spre Apostolii care vin pe jos în urma Lui, fie spre Ierusalim,

binecuvântând cu mâna dreaptă mulțimea cetății, iar în mâna stângă ține un sul închis - simbol al Evangheliei. El este înfățișat stând ca pe un tron; nu pe tronul sla-vei, ci pe tronul smereniei, pe asin, animalul cel mai smerit.

Prin aceasta este confirmată împlinirea profeției despre Hristos care trebuie să vină ca împărat: „Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci iată împăratul tău vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mănzul asinei” (Zaharia 9, 9). Pentru iudei este lucru greu de înțeles: primindu-L pe Atotputernicul Biruitor al morții, pe „Profetul Iisus”, ei se așteptau să împlinească profețiile întemeind împărăția lui Israel pe pământ, adică să-i învingă pe dușmani prin desființarea lor fizică. În realitate a fost invers: biruința asupra dușmanilor lui Israel se pregătea prin mântuirea lor spirituală. Citirile din Vechiul și Noul Testament la ziua sărbătorii îndreaptă această neînțelegere; mai mult ne avertizează asupra ei. **(continuare în pagina 2)**

Cea mai așteptată perioadă din întregul an

Aș vrea să vorbesc puțin despre modul cum am trăit prima Săptămână a Patimilor din viața mea. Nefiind de mic dus la biserică, apropierea de Dumnezeu făcându-se undeva spre sfârșitul liceului, nu prea știam la ce să mă aștept de la fiecare sărbătoare sau perioadă mai specială din cadrul Bisericii. Astfel, la început, cu fiecare slujbă la care participam tot învățam lucruri noi și/sau experimentam trăiri noi. Deniile din Săptămâna Patimilor au fost primele slujbe mai diferite față de ce știam până la momentul acela. Până atunci mersesem doar la slujbele de dimineață (Utrenie, Acatist și Sf. Liturghie) ce se săvârșeau duminica sau în celelalte zile de sărbătoare.

Țin minte și acum ziua aceea; ziua în care am participat la prima slujbă a Deniei din viața mea. Nu țin minte ce am mâncat acum 2 zile, nu țin minte ce subiecte mi-au picat la nu știu ce examen, cu 2 luni în urmă. Nu țin minte nici în ce bancă am stat în gimnaziu. Însă, țin minte că era luni, era undeva până în orele 17, era o vreme frumoasă și eu eram în fața bisericii. Mai erau câțiva bătrâni ce așteptau în fața bisericii, pe bănci, mai povestind câte una – alta. Eu am intrat în biserică, m-am închinat la Sfintele icoane și așteptam să înceapă slujba.

Cât timp așteptam, am observat că erau puțini oameni, chiar foarte puțini în comparație

cu câți eram eu obișnuit în duminici. Mă gândeam că poate am ajuns prea devreme sau cine știe... în fine, în cele din urmă, a început și slujba. Încercam să fiu cât mai atent și să înțeleg ce se citea la strană. Uneori mai reușeam, alteori gândurile îmi mai zburau. Alternam între aceste două stări. Era, un fel de luptă în mintea mea. Când, deodată, toate gândurile îmi îngheață, un frig începe să mi se plimbe pe șira spinării, iar pielea să mi se facă de găină. Aud Aaa-liii-luuu-iaaa. Dintr-odată, m-am trezit. Parcă a sunat un fel de trâmbiță duhovnicească în sufletul meu. Am rămas blocat. Parcă nici inima nu-mi mai bătea. Iată Mirele, vine în miezul nopții... Și așa am rămas până la sfârșitul slujbei. Blocat. Stană de piatră. Abia așteptam a doua zi, să vin iar la biserică să pot asculta cântările acestea. Acum, eram atent la tot ce se citea la strană pentru a nu pierde niciun moment din cântările acelea îngerești. Astfel, am avut cu totul și cu totul o altă trăire, pe parcursul întregii slujbe, față de ziua precedentă. Acum, cântam și eu în șoaptă, deodată cu strana. Oboseala acumulată pe parcursul zilei nu mai era împovăratoare. Era chiar eliberatoare. Eram doar eu, cu inima cât un pui de purice, Dumnezeu și încă o mână de oameni. Și era liniște. Și pace. Chiar și faptul că erau puțini oameni în biserică îl percepeam altfel. Era o atmosferă

mai intimă, față de aglomerația din duminici. Desigur, Sfânta Liturghie reprezintă punctul central al vieții creștinului; reprezintă frumusețea, biruința și cununa Bisericii, dar pentru începătorul, ne-priceputul și necunoscătorul de mine, de acum 4 ani, acelea au fost primele momente speciale din timpul slujbelor. A fost o mângâiere care m-a făcut să merg mai departe.

Astfel, am participat cu mare bucurie la toate Deniile din acea săptămână și eram tare amărât că slujbele durau atât de puțin. Vineri, la slujba Prohodului Domnului, a venit mai multă lume, biserica era plină. Să auzi toată biserica răsunând, să fii în cuget, în cântare și rugăciune cu toți din biserică e ceva minunat. Tot atunci, a fost și prima slujbă de Înviere la care am stat până la capăt.

Aveam să aud pentru prima dată Canonul Învierii și să fiu din nou complet cucerit de emoție și bucurie. Sfânta Liturghie ce a urmat, mi s-a părut cu adevărat sfântă. Slujba s-a terminat în jurul orei 4 dimineața. Nu simțeam nici oboseala și nici somnul. Când am ieșit afară, mirosul florilor de cireși din curtea bisericii m-a ademenit. Copacii erau plini de flori; mirosea grozav de frumos. Dumnezeu, parcă a lovit bolta cerului, iar întunericul începea să crape precum coaja unui ou. Iar sufletul meu era plin de harul Lui. Atât. Mulțumesc, Doamne! Eram unul din cei mai fericiți oameni de pe Pământ. Nu mai aveam nevoie de nimic altceva.

Începând de atunci, această perioadă a Săptămânii Patimilor, încununată cu slujba Învierii, reprezintă pentru mine cea mai așteptată perioadă din întregul an.

Radu Trandafir

Sursa: ortodoxiatinerilor.ro

Icoana Intrării Domnului în Ierusalim

(continuare din pagina 1)

Copiii au un rol important în icoanele Intrării în Ierusalim. Ei taie ramuri, cocoțați în copac, întind veșminte în calea Mântuitorului și, împreună cu adulții, ei ies înainte cu ramuri de finic în mâini. Deși e greu de imaginat o mulțime fără copii, mai ales într-o zi de sărbătoare, Evangheliștii nu le menționează prezența. Descriind intrarea în Ierusalim, ei spun că „cei mai mulți din mulțime își așterneau hainele pe cale” (Matei 21, 8), dar nu spun că erau copii. Însă în icoane vedem că numai copiii, nu și adulții, aștern haine. Evanghelistul Matei, pomenind de copiii care L-au întâmpinat pe Domnul după intrarea Lui în Ierusalim, când i-a

scos afară pe vânzătorii din templu și i-a vindecat pe bolnavi, explică rolul lor prin chiar cuvintele Mântuitorului: „din gura pruncilor și a celor ce sug ai săvârșit laudă” (Ps. 8, 2). Pe baza Tradiției, Biserica le atribuie același rol la intrarea Domnului. Întinderea veșmintelor, după Biblie (IV Regi 9, 13), este atributul împăratului uns. Și pentru că Mântuitorul este Cel Uns, a Cărui „împărăție nu este din lumea aceasta” (In. 18, 36), veșmintele sunt așternute dinaintea Lui de către copii, nu de adulți care îl întâmpină ca pe Cel Uns pentru o împărăție pământească... Simbolismul inclus în tradiția creștină își are rădăcinile în peisaj, geografie și istoria oamenilor Tărâmului Sfânt; mai

multe evenimente fac uz de unele detalii similare celor din această pictură, ceea ce ar putea constitui o referire la tradiția ei simbolistică. Astfel, Muntele Măslinilor evocă amintirea altor experiențe de Revelația divină de la Sinai, Horeb sau Tabor; copacul și copiii care adună ramuri de palmier evocă scena stejarului din Mamvri și cea a copacul vieții. Orașul stilizat este reminiscentă casei lui Avraam... Numărul mulțimilor care au întâmpinat pe Mântuitorul este redus la minimum cuprinzând totuși toate stările sociale și vârstele: copii și vârstnici, femei și bărbați, fariseii și cărturarii. Intrarea solemnă în Ierusalim, este drumul Mântuitorului spre Pătimirea și moartea de bună voie. Totodată, această intrare este și imaginea venirii Împăratului Slavei în Împărăția Sa.

Mihai Alex Olteanu | doxologia.ro